

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30.09.2016, sen. zn. 29 ICdo 74/2014, ECLI:CZ:NS:2016:29.ICDO.74.2014.1

Číslo: 32/2018

Právní věta: Pravidlo, podle kterého „důvodem popření však nemůže být jiné právní posouzení věci“ (§ 199 odst. 2 insolvenčního zákona) není překážkou pro účinné uplatnění námitky, že se promlčel „exekuční titul“.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.09.2016

Spisová značka: 29 ICdo 74/2014

Číslo rozhodnutí: 32

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Incidenční spory, Promlčení

Předpisy: § 199 odst. 2 IZ

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobkyně proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 6. 2014, sp. zn. 44 Icm 3476/2012, 104 VSPH 105/2014 (KSPA 44 INS 22395/2011).

I. Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem ze dne 23. 1. 2014, č. j. 44 Icm 3476/2012-35, Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „insolvenční soud“):

[1] Zamítl žalobu, kterou se žalobkyně (Mgr. Ing. M. J., jako insolvenční správce dlužnice H. Š.), domáhala po žalovaném (T. Czech Republic, a. s.) určení, že vykonatelná pohledávka žalovaného přihlášená do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužnice u insolvenčního soudu pod sp. zn. KSPA 44 INS 22395/2011 ve výši 40 256,36 Kč, není po právu (bod I. výroku).

[2] Rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (bod II. výroku).

2. Insolvenční soud vyšel při posuzování důvodnosti žalobou uplatněného nároku zejména z toho, že:

[1] Dlužnice požádala žalovaného dne 11. 2. 2005 o poskytování telekomunikačních služeb sítě Eurotel, prohlašujíc, že byla seznámena s všeobecnými obchodními podmínkami, a zavazujíc se

je dodržovat.

[2] Podle bodu 2. 2. všeobecných obchodních podmínek se žádost stala okamžikem schválení řádně uzavřenou smlouvou o poskytování telekomunikačních služeb sítě Eurotel ve znění všeobecných obchodních podmínek.

[3] Podle bodu 15. 3. všeobecných obchodních podmínek se vztahy vzniklé na základě všeobecných obchodních podmínek řídily zákonem č. 513/1991 Sb., obchodním zákoníkem (dále jen „obch. zák.“), v platném znění.

[4] Jelikož dlužnice neplnila závazky ze smlouvy o poskytování telekomunikačních služeb, ukončil žalovaný smluvní vztah 5. 1. 2006.

[5] Český telekomunikační úřad (dále jen „ČTÚ“) uložil dlužnici rozhodnutím z 26. 1. 2009, č. j. 107 072/2008-636/III. vyř. (dále jen „rozhodnutí“), zaplatit žalovanému (za označené faktury) částky 1 377,85 Kč, 14 734,83 Kč, 3 644,24 Kč, 719,95 Kč a 3 700 Kč, s ročním úrokem z prodlení, podle smlouvy o poskytování služeb uzavřené podle žádosti dlužnice z 11. 2. 2005. Rozhodnutí nabylo právní moci 6. 2. 2009 a stalo se vykonatelným 22. 2. 2009.

[6] Usnesením ze dne 23. 6. 2009, č. j. Nc 8494/2009-4, které nabylo právní moci 24. 10. 2009, nařídil Okresní soud v Ústí nad Orlicí exekuci na majetek dlužnice (podle rozhodnutí ČTÚ) k uspokojení pohledávky žalovaného ve výši 24 176 Kč s úrokem z prodlení.

[7] Insolvenční řízení na majetek dlužnice bylo zahájeno 2. 12. 2011.

[8] Usnesením ze dne 3. 9. 2012, č. j. KSPA 44 INS 22395/2011-A-13, zjistil insolvenční soud úpadek dlužnice, povolil řešení úpadku oddlužením a insolvenční správce dlužnice ustanovil žalobkyni.

[9] Při přezkumném jednání, jež se konalo 25. 10. 2012, popřela žalobkyně pohledávku žalovaného co do pravosti, namítajíc její promlčení, s tím, že nároky žalovaného byly promlčeny již v době vydání rozhodnutí ČTÚ (měla za to, že návrh doručený správnímu úřadu 8. 12. 2008 byl podán po uplynutí tříleté promlčecí doby).

3. Na tomto základě dospěl insolvenční soud - vycházející z ustanovení § 199 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), a § 397 obch. zák. - k následujícím závěrům:

[1] Podle zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), a podle zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, byl ČTÚ správním úřadem příslušným k projednání sporu žalovaného a dlužnice.

[2] ČTÚ přezkoumal návrh, vypořádal se se skutkovou stránkou věci a s právním posouzením a uložil dlužnici zaplatit žalovanému 24 176 Kč s příslušenstvím.

[3] Dlužnice se seznámila s všeobecnými obchodními podmínkami a s žalovaným se dohodli na tom, že jejich závazkový vztah se řídí obchodním zákoníkem.

[4] Žalovaný přihlásil pohledávku jako vykonatelnou podle pravomocného a vykonatelného rozhodnutí ČTÚ; jako vykonatelnou posuzovala pohledávku i žalobkyně, která ji popřela co do pravosti pro promlčení.

[5] ČTÚ měl pravomoc rozhodnout spor žalovaného s dlužnicí. Vzhledem k tomu, že smluvní vztah byl ukončen 5. 1. 2006 a návrh (žalovaného) byl správnímu úřadu (ČTÚ) doručen 8. 12. 2008, nemohlo se právo žalovaného promlčet, neboť návrh byl doručen ve lhůtě kratší čtyř let.

[6] Vztah žalovaného a dlužnice byl vztahem založeným spotřebitelskou smlouvou; co do úpravy promlčení odkazuje insolvenční soud na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. 7. 2012, sp. zn. [32 Cdo 3337/2010](#), (jde o rozsudek uveřejněný pod č. 135/2012 Sb. rozh. obč., který je - stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže - dostupný i na webových stránkách Nejvyššího soudu), podle kterého je odlišně stanovena délka promlčecí doby v občanském a obchodním zákoníku výsledkem různých legislativních procesů a žádný z nich nesměřuje k ochraně slabší strany (spotřebitele). Tamtéž Nejvyšší soud uvedl, že „promlčení

působí vůči oběma stranám stejně, z komplexní úpravy promlčení v každém z těchto zákonů nelze považovat jen některá z nich za výhodnější pro spotřebitele“.

[7] Námitka promlčení tedy není důvodná. Pohledávka není promlčena, když v průběhu promlčecí doby žalovaný podal návrh u příslušného orgánu, který ve věci rozhodl (posoudil nárok žalovaného jako důvodný). Pohledávka tudíž je přihlášena do insolvenčního řízení po právu.

4. K odvolání žalobkyně Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 6. 2014, č. j. 44 ICm 3476/2012, 104 VSPH 105/2014-54 (KSPA 44 INS 22395/2011), potvrdil rozsudek insolvenčního soudu (první výrok) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (druhý výrok).

5. Odvolací soud uzavřel po přezkoumání napadeného rozhodnutí, že odvolání není důvodné, argumentuje následovně:

[1] Popřenou pohledávku (jejíž kapitalizovaná výše činí 32 684,36 Kč) přiznal žalovanému ČTÚ příkazem, jenž je správním rozhodnutím vydaným dle zákona č. 500/2004 Sb. ČTÚ je pak podle § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb. orgánem příslušným k rozhodování sporů mezi osobou vykonávající komunikační činnost (žalovaným) a uživatelem (dlužnicí).

[2] I kdyby přiznaná pohledávka byla promlčena v době vydání rozhodnutí ČTÚ, neměla by tato okolnost žádný vliv na rozhodnutí ČTÚ. Promlčení pohledávky nezpůsobuje její zánik (nejde o prekluzi), takže není důvod, proč by v soudním, správním nebo rozhodčím řízení nemohlo být uloženo dlužníku, aby zaplatil promlčenou pohledávku (přitom žalobkyně ani netvrdila a nebylo ani zjištěno, že by dlužnice ve správním řízení vznesla námitku promlčení).

[3] Žalobkyně popřela vykonatelnou pohledávku žalovaného, takže se uplatní ustanovení § 199 insolvenčního zákona. Odvolací soud se plně ztotožňuje s právním závěrem Nejvyššího soudu, obsaženým v rozsudku (správně usnesení) ze dne 18. 7. 2013, sen. zn. [29 ICdo 7/2013](#), uveřejněném pod č. 106/2013 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 106/2013“), o tom, že:

„U přihlášené vykonatelné pohledávky přiznané pravomocným rozhodnutím příslušného orgánu lze uplatnit jako důvod popření její pravosti nebo výše jen skutkové námitky, konkrétně jen skutečnosti, které dlužník neuplatnil v řízení, které předcházelo vydání tohoto rozhodnutí (§ 199 odst. 2 insolvenčního zákona)“.

[4] Námitka promlčení není skutkovou, nýbrž právní námitkou, takže jde o nepřipustnou námitku.

[5] I kdyby ČTÚ nesprávně posoudil námitku promlčení vznesenou v jeho řízení (tato situace nenastala), šlo by (u žalobkyně) o jiné právní posouzení, které je dle § 199 odst. 2 insolvenčního zákona nepřipustné a nemůže být důvodem popření vykonatelné pohledávky ([R 106/2013](#)).

[6] Pohledávka 7 572 Kč byla přiznána žalovanému (coby oprávněnému) exekucí příkazem ze dne 7. 10. 2009, č. j. 080 EX 1761/09-10, jako náklady za provádění exekuce. Jde o příslušenství nároku věřitele (žalovaného) z přiznané jistiny pohledávky ve výši 24 176 Kč a odvolací soud ji má za oprávněnou ze stejných důvodů, jež uvedl shora. Insolvenční soud proto žalobu o popření pohledávky ve výši 40 256,36 Kč zamítl po právu.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

6. Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), [jehož obsah reprodukuje v plném rozsahu], argumentem, že odvolací soud na danou věc aplikoval nepřiléhavou judikaturu ([R 106/2013](#)), respektive své právní závěry vztáhl na věc, které se daná

judikatura nemůže dotknout. Dovolatelka vytýká odvolacímu soudu nesprávné právní posouzení věci a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

7. Konkrétně dovolatelka namítá, že výklad ustanovení § 199 odst. 2 insolvenčního zákona odvolacím soudem je natolik extenzivní (a zcela v rozporu s doslovným zněním zákona), že de facto zcela popírá možnost insolvenčního správce popírat vykonatelné pohledávky. Dovolatelka poukazuje na úsudek odvolacího soudu, že u přihlášené vykonatelné pohledávky přiznané pravomocným rozhodnutím příslušného orgánu lze uplatnit jako důvod popření její pravosti nebo výše jen skutkové námitky, konkrétně jen skutečnosti, které dlužník neuplatnil v řízení, které předcházelo vydání tohoto rozhodnutí. K tomu pak uvádí, že se nelze ztotožnit se závěrem, že by nebylo možno vznášet právní námitky, které příslušný orgán neřešil a že by vzhledem k povaze námítky (námitky promlčení) nebylo možné ani řešit jiné právní posouzení (jestliže příslušný orgán může přihlédnout k promlčení pouze tehdy, vznesli-li dlužník námitku promlčení).

8. V předcházejícím řízení neuplatněná námitka promlčení (námitka, že u příslušného orgánu byla pohledávka uplatněna již jako promlčená), je (podle dovolatelky) insolvenčnímu správci „zcela nepochybně“ k dispozici jako způsobilý důvod popření vykonatelné pohledávky. Nezpůsobilým důvodem by námitka promlčení byla jen tehdy (uzavírá dovolatelka), kdyby se příslušný orgán námitkou promlčení zabýval, a posoudil by ji třeba nesprávně; to však není tento případ.

9. Žalovaný se ve vyjádření ztotožňuje se závěry odvolacího soudu a navrhuje dovolání zamítnout.

III.

Přípustnost dovolání

10. S přihlédnutím k době vydání napadeného rozhodnutí je pro dovolací řízení rozhodný občanský soudní řád ve znění účinném od 1. 1. 2014 (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2014, sen. zn. [29 ICdo 33/2014](#), uveřejněné pod č. 92/2014 Sb. rozh. obč.).

11. Po rozhodnutí odvolacího soudu žalovaný změnil obchodní firmu, což se promítlo v jeho označení v záhlaví tohoto rozhodnutí.

12. Dovolání v dané věci je přípustné podle § 237 o. s. ř., když napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena (zda při popření vykonatelné pohledávky přiznané k tomu oprávněným orgánem má popírající insolvenční správce k dispozici námitku promlčení pohledávky).

IV.

Důvodnost dovolání

13. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelkou, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

14. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

15. Podle ustanovení § 199 insolvenčního zákona (Popření vykonatelné pohledávky insolvenčním správcem) ve znění, jež od rozhodnutí o úpadku dlužnice nedoznalo změn, insolvenční správce, který popřel vykonatelnou pohledávku, podá do 30 dnů od přezkumného jednání u insolvenčního soudu

žalobu, kterou své popření uplatní proti věřiteli, který vykonatelnou pohledávku přihlásil. Lhůta je zachována, dojde-li žaloba nejpozději posledního dne lhůty soudu (odstavec 1). Jako důvod popření pravosti nebo výše vykonatelné pohledávky přiznané pravomocným rozhodnutím příslušného orgánu lze uplatnit jen skutečnosti, které nebyly uplatněny dlužníkem v řízení, které předcházelo vydání tohoto rozhodnutí; důvodem popření však nemůže být jiné právní posouzení věci (odstavec 2). V žalobě podle odstavce 1 může žalobce proti popřené pohledávce uplatnit pouze skutečnosti, pro které pohledávku popřel (odstavec 3).

16. V daném případě není pochyb o tom (ani dovolání nezpochybňuje), že předmětem popěrného úkonu dovolatelky (insolvenční správkyne) byla vykonatelná pohledávka žalovaného přiznaná pravomocným rozhodnutím příslušného orgánu (ČTÚ), která co do popěrného režimu podléhá úpravě obsažené v § 199 odst. 2 insolvenčního zákona.

17. Judikatura obecných soudů k výkladu ustanovení § 199 odst. 2 insolvenčního zákona je pak ustálena v těchto závěrech:

[1] U přihlášené vykonatelné pohledávky přiznané pravomocným rozhodnutím příslušného orgánu lze uplatnit jako důvod popření její pravosti nebo výše jen skutkové námitky, konkrétně jen skutečnosti, které dlužník neuplatnil v řízení, které předcházelo vydání tohoto rozhodnutí (§ 199 odst. 2 insolvenčního zákona). Přitom je lhostejné, zda takové skutečnosti dlužník neuplatnil vlastní vinou např. proto, že zcela rezignoval na svou procesní obranu v příslušném řízení, čímž přivodil vznik exekučního titulu založeného rozhodnutím, jež se neodůvodňuje vůbec (např. platební rozkaz nebo směnečný platební rozkaz), nebo rozhodnutím, jež se odůvodňuje jen minimálně (např. rozsudkem pro zmeškání nebo rozsudkem pro uznání) [[R 106/2013](#), rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2013, sp. zn. [29 Cdo 392/2011](#), uveřejněný v časopise Soudní judikatura číslo 9, ročník 2014, pod č. 110, rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2013, sen. zn. [29 ICdo 31/2013](#), uveřejněný pod č. 3/2014 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 3/2014“)].

[2] Právní posouzení věci není vyloučeno jako důvod popření pravosti nebo výše přihlášené vykonatelné pohledávky, jestliže z pravomocného rozhodnutí příslušného orgánu, jímž byla pohledávka přiznána, žádné právní posouzení věci neplyne ([R 106/2013](#), rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. [29 Cdo 392/2011](#), [R 3/2014](#)).

[3] Pro úspěch takového popření bude naopak určující, zda skutečnosti, které dříve neuplatnil dlužník, jsou způsobilé změnit výsledek „sporu o pohledávku“ (právě ony jsou důvodem ve výsledku jiného právního posouzení věci); tedy, že v porovnání se skutečnostmi, které dlužník dříve uplatnil, jsou skutečnosti, které dříve uplatněny nebyly, rozhodující příčinou pro určení, že (insolvenčním správcem) žalovaný přihlášený věřitel nemá vůči dlužníku označenou vykonatelnou pohledávku (spor o pravost) nebo pro určení, že (insolvenčním správcem) žalovaný přihlášený věřitel má vůči dlužníku označenou vykonatelnou pohledávku v určité (výrokem rozhodnutí určené) výši (nižší, než je výše přihlášené vykonatelné pohledávky) [spor o výši] ([R 106/2013](#)).

[4] Smysl úpravy obsažené v § 199 odst. 2 insolvenčního zákona je spolehlivě rozpoznatelný již ze zvláštní části důvodové zprávy k vládnímu návrhu insolvenčního zákona, který projednávala Poslanecká Sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 4. volebním období 2002 – 2006 jako tisk č. 1120. Pravidlo obsažené v § 199 odst. 2 insolvenčního zákona (v rozhodném znění) bylo obsaženo v § 199 odst. 3 osnovy, přičemž podle zvláštní části důvodové zprávy (k § 198 a § 199 osnovy), „v § 199 osnova výrazně omezuje právo správce nebo věřitelů popírat vykonatelné pohledávky. Vykonatelná pohledávka může vzniknout (i účelově být „vyrobena“), aniž by proběhlo jakékoliv (soudní či jiné) řízení (např. prostřednictvím notářského nebo exekutorského zápisu se svolením k vykonatelnosti), jež by ústilo v rozhodnutí o této pohledávce; vykonatelné rozhodnutí též může být přijato, aniž by mu předcházelo jakékoli

důkazní řízení opodstatňující závěr o existenci a správnosti výše této pohledávky (může jít např. o platební rozkaz, o rozsudek pro zmeškání nebo o rozsudek pro uznání). To je důvod pro zachování práva popřít i takovou pohledávku. (...) Nejde-li o případ podle tohoto ustanovení (rozuměj podle ustanovení § 199 odst. 2 osnovy, jež se nakonec do insolvenčního zákona nedostalo), lze jako důvod popření vykonatelné pohledávky založené rozhodnutím uplatnit (podle § 199 odst. 3) jen skutečnosti, které v řízení, jež předcházelo vykonatelnému rozhodnutí, neuplatnil dlužník; současně se zapovídá popření takové pohledávky jen pro jiné právní posouzení věci popírajícím (potud osnova vychází z toho, že chyb v právním posouzení věci se nelze nikdy beze zbytku vyvarovat)“ [[R 106/2013](#), rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. [29 Cdo 392/2011](#), [R 3/2014](#)].

[5] Pravidlo, podle kterého u přihlášené vykonatelné pohledávky přiznané pravomocným rozhodnutím příslušného orgánu nemůže být důvodem popření její pravosti nebo výše „jiné právní posouzení věci“ (§ 199 odst. 2, část věty za středníkem, insolvenčního zákona), typově dopadá na situace, kdy při nezpochybněném skutkovém základu věci (tedy, nejsou-li důvodem popření pravosti nebo výše vykonatelné pohledávky skutečnosti, které dlužník neuplatnil v řízení, které předcházelo vydání tohoto rozhodnutí, nebo takové skutečnosti sice byly uplatněny, ale v porovnání s dřívějším rozhodnutím nevedly ke změně skutkových závěrů) měl zjištěný skutkový stav vést k jinému právnímu posouzení věci, než které o něm v řízení, které předcházelo vydání tohoto rozhodnutí, učinil příslušný orgán. Může jít např. o situaci, kdy příslušný orgán přiznal věřiteli pohledávku vůči dlužníku jako plnění ze smlouvy, ač plnění mělo být přiznáno jako náhrada škody nebo jako bezdůvodné obohacení nebo o situaci, kdy příslušný orgán sice správně určil (pojmenoval) právní normu, podle které měl být posouzen zjištěný skutkový stav věci, ale nesprávně ji vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval (...). Přitom je zjevné, že chybné právní posouzení věci příslušným orgánem mohlo vést k přiznání pohledávky věřiteli vůči dlužníku tam, kde by „jiné“ (správné) právní posouzení věci vedlo k závěru, že pohledávka není po právu nebo že nemá být přiznána v celé požadované výši ([R 106/2013](#), rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. [29 Cdo 392/2011](#), [R 3/2014](#)).

18. Povahou námitky promlčení se Nejvyšší soud ve své rozhodovací praxi též opakovaně zabýval, a to s následujícími závěry:

[1] I když se dlužník námitkou promlčení dovolává právní skutečnosti, totiž uplynutí promlčecí doby, neuplatňuje samotnou námitkou promlčení takové skutečnosti, které by byl povinen uvést v rámci své povinnosti tvrzení, nýbrž uplatňuje pouze své právo dovolat se promlčení (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 10. 2003, sp. zn. [32 Odo 879/2002](#), uveřejněný pod č. 45/2004 Sb. rozh. obč.).

[2] Námitka promlčení vznesená žalovaným v průběhu soudního řízení je jednostranný, výslovný a adresný právní úkon, jenž působí, že promlčené právo nelze uplatnit, avšak věřitelovo právo trvá jako součást obsahu tzv. naturální obligace (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2008, sp. zn. [32 Cdo 4291/2007](#), uveřejněný pod č. 101/2008 Sb. rozh. obč.).

19. V nálezu ze dne 15. 1. 1997, sp. zn. [II. ÚS 309/95](#), uveřejněném pod č. 6/1997 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu (dostupném i na webových stránkách Ústavního soudu) pak Ústavní soud označil vznesení námitky promlčení za „výkon práva“.

20. Na závěrech shrnutých výše nemá Nejvyšší soud důvod cokoli měnit ani pro poměry dané věci, pro kterou odtud plyne, že:

[1] Uplatnění (vznesení) námitky promlčení pohledávky není uplatněním skutkové námitky nýbrž námitky právní (jde o výkon práva). Ve smyslu ustanovení § 199 odst. 2 insolvenčního zákona tak jde o námitku, jejímž prostřednictvím nelze účinně popřít přihlášenou vykonatelnou

pohledávku přiznanou pravomocným rozhodnutím příslušného orgánu. To platí bez zřetele k tomu, že bez vlastního výkonu tohoto práva (bez uplatnění námitky promlčení dlužníkem v řízení, jež předcházelo rozhodnutí příslušného orgánu o pohledávce) nebylo možné promlčení pohledávky zohlednit.

[2] Pro úplnost budiž řečeno, že pravidlo, podle kterého „důvodem popření však nemůže být jiné právní posouzení věci“ (§ 199 odst. 2 insolvenčního zákona) není (z povahy věci nebude) překážkou pro účinné uplatnění námitky, že se promlčel „exekuční titul“; v takovém případě jde o „právo“ jež mohlo být vykonáno (námitka promlčení vznesena) nejdříve po vzniku „exekučního titulu“, s jehož právní argumentací potud nesouvisí.

21. Jelikož dovolatelce se prostřednictvím podaného dovolání nepodařilo zpochybnit správnost právního posouzení věci odvolacím soudem, Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), dovolání zamítl (§ 243d písm. a/ o. s. ř.).